

Решение № 60002

Номер 60002

Година 06.01.2021

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 05.11

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Златанова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440100766

по описа за

2019

година

Ищецът [фирма] С., представлявано от Р. В. е предявил иск срещу Д. С. Р. от [населено място] с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД за сумата от 150 лв., представляваща прехвърлено с договор за цесия вземане по договор за кредит, ведно със законната лихва, считано от 31.07.2019 г. – датата на подаване на исквата молба до окончателното заплащане. Претендира и деловодните разноски. Фактическите обстоятелства, на които ищецът основава иска, се свеждат до следното:

На 11.03.2015 г. между „***“ Е., оперираща на пазара на финансови услуги под търговската си марка „***“ и Д. С. Р., е сключен Договор за кредит № [ЕГН], по реда на чл. 6 от ЗПФУР. Договорът е оформен съгласно разпоредбите на чл. 3, във вр. с чл. 2 от ЗЕДЕУУ. Процедурата по сключването на договора за кредит е подробно описана в Общите условия на „***“ Е. и е в съответствие със ЗПФУР и приложимото законодателство. Кредитополучателят подава заявка за отпускане на кредит, след регистрация в системата на „***“ - на интернет страницата на кредитодателя. На посочената страница, „***“ предоставя Общите си условия, които кредитополучателят трябва да приеме, както и Стандартен европейски формуляр с цялата преддоговорна информация, с която трябва да бъде запознат, в изпълнение на изискванията на чл. 8 от ЗПФУР. След подаване на заявката, проект за договора за кредит се предоставя на кредитополучателя на интернет страницата на „***“. Кредитополучателят трябва да подпише договора, ако го приеме, като това се извършва чрез натискане на бутона „П.“. С натискането на бутона „П.“ от кредитополучателя, се счита, че се подписват всяка страница от договора и приложимите Общи условия. С подписването на договора за кредит, кредитополучателят потвърждава, че е прочел и приема условията на Договора за кредит и бланката на Стандартния европейски формуляр, че желае да сключи договора за кредит с кредитодателя и се съгласява последният да преведе сумата по кредита по описаната във формуляра за заявка банкова сметката или по избран алтернативен начин.

В процесния случай, на 11.03.2015 г. страните сключват договор за кредит, фигуриращ в системата на „***“ под № [ЕГН] и явяващ се първи договор за кредит между тях. В заявката си Д. С. Р. заявява желание да му бъде отпусната сума в размер 150 лева. Кредитът е отпуснат за период от 20 дни, с падежна дата - 31.03.2015 г.. Съгласно заявката на ответника и условията по договора, сумата е отпусната на името на Д. Р. по посочената от него в договора банкова сметка на същата дата - 11.03.2015 г..

Така, с настъпване на падежа по договора — 31.03.2015 г., кредитополучателят се задължава да

върне сума в общ размер 150 лева, представляваща размера на отпуснатия кредит, като допълнително договорена лихва не е начислена, тъй като договорът е първи между страните. Въпреки това ответникът не е погасил дължимите суми и изпаднал в забава, за което му е начислена наказателна лихва, формирана чрез Д. на наказателен лихвен процент - 10,01 % към договорния лихвен процент върху неизплатената главница за периода на просрочието.

На 01.02.2018г. „***“ Е., в качеството му на цедент, сключва с [фирма], в качеството му на цесионер, Договор за прехвърляне на вземания № ВGF-2018- 005/01.02.2018 г., по силата на който цедентът прехвърля на цесионера вземанията по Договор № [ЕГН], както следва: главница - 150 лева; наказателна лихва - 217,98 лв. за периода 01.04.2015 г. (денят, следващ падежната дата) до 31.01.2018 г. (денят, предхождащ датата на цесията); такси за събиране за 3 бр. изпратени писма – 30 лв.. Посочените вземания са подробно описани в Приложение № 1, което е неразделна част от Договора за прехвърляне на вземания.

По силата на сключения договор за цесия, в чл. 26 и Приложенията към него, цесионерът е изрично упълномощен да уведомява длъжника от името на цедента за прехвърлянето на задълженията му. Съгласно предоставеното пълномощно и в изпълнение на условията на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, [фирма] изпраща уведомление за цесията чрез препоръчана писмовна пратка, посредством [фирма], която е върната с отметка „Пратката не е потърсена“. В изпълнение на Договора за прехвърляне на вземания и чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, „***“ Е. предоставят на [фирма] - Потвърждение за прехвърляне на вземания от 01.06.2018 г.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК не подава отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ищцовото дружество не се представлява, в писмена молба моли предявеният иск да бъде уважен. Претендира за разноски.

Ответникът оспорва иска като неоснователен, като твърди, че е платил на кредитора „***“ на два пъти по 50 лв. през 2015 г., но не пази разписките за плащането. Смята договора за нищожен.

Съдът след като взе предвид изложеното в исковата молба, становищата на страните и събраните доказателства по делото, установи от фактическа страна следното:

Между „***“ /„***“ Е./ в качеството на заемодател и ответника Д. Р. в качеството му на заемател е сключен договор за кредит от разстояние № [ЕГН]/11.03.2015 г. по смисъла на чл. 6 от ЗПФУР, според който заемодателят се е задължил да предостави в заем на З. сумата от 150 лв., а заемателят се е задължил да върне заемната сума в срок от 20 дни, с краен падеж 31.03.2015 г.

С платежно нареждане от 11.03.2015 г. „***“ Е. е превело по сметка на ответника в [фирма] договорената сума от 150 лв..

На 01.02.2018 г. между „***“ Е. като цедент и [фирма] е сключен договор за прехвърляне на вземания № ***/01.02.2018 г. и приложение № 1 към него, по силата на който в полза на ищеца са прехвърлени множество вземания на цедента, включително и това срещу ответника по договора за кредит в общ размер 397,98 лв., включващо 150 лв. главница; 217,98 лв.наказателни лихви и 30 лв. такси за събиране. С изрично пълномощно цесионерът е упълномощен сам или чрез преупълномощено лице да извърши уведомяване на длъжниците на осн. чл. 99, ал. 3 ЗЗД. С уведомление за прехвърляне на вземания, адресирано до ответникът ищецът го е уведомил за цесията. Пратката не е била доставена след две посещения на адреса на ответника в [населено място], съответно на 12.03.2018 и 21.03.2018 г. и е върната като непотърсена.

Според писмо на „***“ Е. /л. 72/ към датата на сключване на договора за цесия – 01.02.2018 г. не са постъпвали плащания от ответника по кредита.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявен е иск за връщане на главница по договор за заем с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД.

Договорът за заем за потребление е реален двустранен договор, по силата на който заемодателят предоставя в собственост пари или други заместими вещи на З., който се задължава да ги върне на заемодателя.

От представените писмени доказателства по делото безспорно се установи, че заемодателят „***“ Е. е превел заемната сума по сметка на ответника, с което е изпълнил задължението си по договора и за З. е възникнало задължението да върне получената в заем сума в срока на договора.

Безспорно се установи също, че със сключения договор за цесия заемодателят е прехвърлил вземането си в полза на ищеца, като за това прехвърляне ответникът надлежно е уведомен с връчването на исковата молба и приложеното към нея уведомление. В този смисъл е неоснователно възражението за липса на уведомяване за цесията.

Ответникът не ангажира доказателства за извършени плащания по кредита.

Неоснователни са възраженията за нищожност на договора за кредит в писменото становище на ответника, депозирано извън срока по чл. 131 ГПК. Всички развити доводи не засягат претендираната главница и договорения падеж. По делото не са предявени акцесорни искове, поради което е безпредметно обсъждането на възраженията за нищожност.

Ето защо искът с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, с който се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца главницата от 150 лева, е напълно основателен и следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба – 31.07.2019 г. до окончателното плащане на задължението.

Относно разноските: с оглед изхода от спора ще следва на основание чл.78, ал. 1 и ал. 8 ГПК да бъдат присъдени в полза на ищеца 50 лв. за деловодните разноски за държавна такса, както и 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложените съображения Съдът се мотивира да

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Д. С. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], ул. „****“ *** да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] ***, [община], район ***, ул. „***“, представлявано от Д. Т. П., на основание чл. 240, ал. 1 от ЗЗД сумата от 150 лева, представляваща главница по договор за кредит № [ЕГН]/11.03.2015 г., ведно със законната лихва, считано от 31.07.2019 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане.

ОСЪЖДА Д. С. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], ул. *** на основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] ***, [община], район К. ***, ул. „****“, представлявано от Д. Т. П. 50 лв., представляваща съдебно- деловодни разноски за държавна такса и 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Решението да се връчи на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: